

Środa, 19 maja 2010 r.

Aspekty instytucjonalne przystąpienia Unii Europejskiej do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

P7_TA(2010)0184

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie międzyinstytucjonalnych aspektów przystąpienia Unii Europejskiej do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (2009/2241(INI))

(2011/C 161 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 216 ust. 2 i art. 218 ust. 6, 8 i 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także protokół dotyczący art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie przystąpienia Unii do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej EKPC),
- uwzględniając decyzję Konferencji Przewodniczących z 14 stycznia 2010 r. zezwalającą na zastosowanie art. 50 Regulaminu (procedura obejmująca zaangażowane komisje) ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz opinie Komitetu Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych i Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0144/2010),
- A. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości w swym orzecznictwie konsekwentnie, od orzeczeń w sprawach *Internationale Handelsgesellschaft* z 17 grudnia 1970 r. ⁽²⁾ oraz *Nold* z 14 maja 1974 r. ⁽³⁾, stwierdzał, że prawa podstawowe stanowią integralną część ogólnych zasad prawa, których poszanowanie Trybunał ten gwarantuje,
- B. mając na uwadze, że czyniąc to Trybunał Sprawiedliwości inspirowany jest tradycjami konstytucyjnymi wspólnymi dla państw członkowskich, a także instrumentami międzynarodowymi dotyczącymi ochrony praw człowieka, które podpisały państwa członkowskie, takimi jak EKPC,
- C. mając na uwadze, że sens tego orzecznictwa został włączony do prawa pierwotnego Traktatem o Unii Europejskiej z Maastricht z 1993 r.,
- D. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości poświęca szczególną uwagę rozwojowi orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, o czym świadczy rosnąca liczba orzeczeń odnoszących się do postanowień EKPC,
- E. mając na uwadze, że w zasadzie Europejski Trybunał Praw Człowieka zakłada zgodność postępowania państwa członkowskiego UE z EKPC, gdy państwo to wprowadza tylko w życie prawo Unii,
- F. mając na uwadze, że w opinii wydanej w dniu 28 marca 1996 r. Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że Wspólnota Europejska nie może przystąpić do EKPC bez uprzedniej zmiany traktatu, co wynika z faktu nieposiadania przez UE wyraźnych lub dorozumianych kompetencji, aby to uczynić,

⁽¹⁾ Protokół posiedzenia Konferencji Przewodniczących, PE 432.390/CPG, pkt 9.1.

⁽²⁾ Zb. Orz. 1970, s. 1125.

⁽³⁾ Zb. Orz. 1974, s. 491.

Środa, 19 maja 2010 r.

- G. mając na uwadze, że ograniczenia narzucone traktatem lizbońskim i protokołami do tego traktatu muszą zostać w momencie przystąpienia utrzymane, zwłaszcza art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej oraz protokół nr 8 traktatu lizbońskiego; mając na uwadze, że postanowienia te nie stanowią jedynie opcji pozwalającej Unii na przystąpienie, ale również zobowiązanie dla instytucji unijnych, aby to uczynić, mając na uwadze, że w umowie o przystąpieniu Unii do EKPC należy koniecznie zagwarantować zachowanie specyficznych cech Unii oraz unijnego prawa,
- H. mając na uwadze, że wskutek podpisania protokołu nr 14 zmieniającego EKPC, Unia uzyskała możliwość przystąpienia do konwencji w imieniu państw będących stronami EKPC oraz mając na uwadze, że w chwili przystąpienia pomiędzy Unią Europejską a państwami będącymi stronami EKPC powinny zostać ustalone warunki i szczegółowe zasady przystąpienia,
- I. mając na uwadze, że tego rodzaju umowa powinna również obejmować kwestie administracyjne i techniczne, jak zasada udziału Unii w kosztach funkcjonowania Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mając na uwadze, że należy w związku z tym przeznaczyć na cele Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oddzielny budżet, aby ułatwić określanie odnośnych wkładów finansowych,
- J. mając na uwadze, że przystępując do EKPC Unia zostanie objęta jej systemem ochrony praw podstawowych i poza ochroną wewnętrzną tych praw przez orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej posiadać będzie instancję ochrony zewnętrznej o charakterze międzynarodowym,
- K. mając na uwadze, że EKPC nie została opracowana wyłącznie w oparciu o protokoły dodatkowe, ale także na podstawie innych konwencji, kart i porozumień, w związku z czym powstał system ochrony praw człowieka i podstawowych wolności będący w ciągłym rozwoju,
1. podkreśla podstawowe argumenty za przystąpieniem Unii do EKPC, które można streścić następująco:
- przystąpienie stanowi krok naprzód w procesie integracji europejskiej oraz krok w stronę unii politycznej;
  - choć system ochrony praw podstawowych Unii Europejskiej zostanie uzupełniony i wzmocniony wskutek włączenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej do jej prawa pierwotnego, jej przystąpienie do EKPC będzie silnym sygnałem spójności Unii i krajów należących do Rady Europy i jej ogólnoeuropejskiego systemu praw człowieka; przystąpienie to wzmocni również wiarygodność Unii w oczach krajów trzecich, od których regularnie wymaga ona przestrzegania tej konwencji w ramach dwustronnych stosunków z nimi;
  - przystąpienie do EKPC zagwarantuje również obywatelom ochronę wobec działań UE analogiczną do tej, z jakiej już korzystają wobec działań wszystkich państw członkowskich; jest to kwestia tym bardziej istotna, że państwa członkowskie przekazały Unii znaczne uprawnienia;
  - ujednoclenie prawodawstwa i orzecznictwa w zakresie ochrony praw człowieka w ramach systemów prawnych UE i EKPC przyczyni się do harmonijnego rozwoju obu trybunałów europejskich w dziedzinie praw człowieka, zwłaszcza z powodu większej potrzeby prowadzenia dialogu i współpracy oraz do stworzenia jednolitego systemu, w którym będą funkcjonować jednocześnie oba trybunały;
  - przystąpienie do konwencji zrekompensuje także częściowo pewne ograniczenia kompetencji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach dotyczących polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz policji i polityki bezpieczeństwa poprzez zapewnienie korzystnej zewnętrznej kontroli sądowej wszystkich aspektów działalności UE;

Środa, 19 maja 2010 r.

- przystąpienie to nie będzie miało jakiegokolwiek wpływu na zasadę autonomii prawa unijnego, jako że Trybunał Sprawiedliwości pozostanie jedyną najwyższą instancją w kwestiach dotyczących prawa Unii Europejskiej oraz ważności jej aktów prawnych – Trybunał Praw Człowieka może być uznawany wyłącznie za organ sprawujący kontrolę zewnętrzną nad poszanowaniem przez Unię Europejską zobowiązań prawa międzynarodowego wynikających z przystąpienia przez nią do EKPC; związek między dwoma trybunałami nie będzie miał charakteru hierarchicznego, ponieważ będzie polegał na podziale kompetencji; zatem Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej będzie miał status analogiczny do statusu, jaki aktualnie posiadają sądy najwyższe państw członkowskich w stosunku do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;
- 2. przypomina, że zgodnie z art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej oraz protokołem nr 8 przystąpienie nie stanowi rozszerzenia kompetencji Unii, a w szczególności nie stwarza kompetencji ogólnych Unii w zakresie praw człowieka oraz że zgodnie z art. 4 ust. 2 i art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej należy szanować tradycję i tożsamość konstytucyjną państw członkowskich;
- 3. stwierdza, że zgodnie z art. 2 protokołu nr 8 traktatu lizbońskiego umowa o przystąpieniu UE do EKPC powinna zagwarantować, że to przystąpienie nie wpłynie na szczególną sytuację wewnętrzną państw członkowskich w odniesieniu do EKPC i ogólnie protokołów do niej, a także w odniesieniu do ewentualnych derogacji i zastrzeżeń poczynionych przez państwa członkowskie w szczególności, a także że takie okoliczności nie powinny wpływać na stanowisko Unii w sprawie EKPC;
- 4. stwierdza, że system EKPC uzupełniono szeregiem dodatkowych protokołów dotyczących ochrony praw, które nie stanowią przedmiotu EKPC, i zaleca, aby Komisja miała uprawnienia również do negocjacji dotyczących przystąpienia do ogółu protokołów dotyczących praw, o których mowa w karcie praw podstawowych, niezależnie od ratyfikacji tych protokołów przez państwa członkowskie Unii;
- 5. podkreśla, że z uwagi na to, iż przystąpienie UE do EKPC jest przystąpieniem strony niepaństwowej do instrumentu prawnego stworzonego z myślą o państwach, powinno ono odbyć się bez modyfikacji cech tej konwencji, a zmiany jej systemu prawnego powinny być minimalne; uważa za ważne w interesie osób dochodzących sprawiedliwości zarówno w Unii, jak i w krajach trzecich, aby dawać pierwszeństwo ustaleniom w sprawie przystąpienia, które będą miały najmniejszy wpływ na obciążenie pracą Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;
- 6. podkreśla, że oprócz zobowiązań politycznych niezwykle istotne jest znalezienie właściwych odpowiedzi i rozwiązań dotyczących głównych kwestii technicznych, tak aby umożliwić wykorzystanie przystąpienia UE do EKPC dla dobra jej obywateli; zwraca uwagę, że nierozwiązane i niejasne szczegóły mogą powodować chaos i zagrażać samemu celowi przystąpienia do konwencji; podkreśla jednak, że nie można dopuścić do tego, aby przeszkody techniczne opóźniały ten proces;
- 7. podkreśla, że przystąpienie do EKPC nie czyni UE członkiem Rady Europejskiej, ale że uczestnictwo Unii w instancjach związanych z konwencją do pewnego stopnia jest niezbędne, aby zagwarantować właściwą integrację Unii z systemem EKPC, oraz że tym samym Unia powinna posiadać w niej pewne prawa, a mianowicie:
  - prawo przedstawienia listy trzech kandydatów na stanowisko sędziego, z których jeden zostanie wybrany przez Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy w imieniu Unii i zgodnie z art. 27 ust. 2 EKPC będzie uczestniczył w pracach Trybunału na równi z pozostałymi sędziami; Parlament Europejski będzie uczestniczył w sporządzaniu listy kandydatów zgodnie z procedurą podobną do postępowania przewidzianego w art. 255 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dotyczącego kandydatów do wykonywania funkcji sędziego w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
  - prawo do uczestnictwa za pośrednictwem Komisji Europejskiej w posiedzeniach Komitetu Ministrów z prawem głosu w imieniu UE podczas wykonywania przez ten komitet funkcji organu kontrolującego wykonywanie orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka lub podczas gdy podejmuje on decyzję o konieczności zasięgnięcia opinii Trybunału, a także prawo do reprezentacji w Komitecie Sterującym Praw Człowieka (który jest organem podrzędnym w stosunku do Komitetu Ministrów);

Środa, 19 maja 2010 r.

- prawo Parlamentu Europejskiego do mianowania/skierowania pewnej liczby przedstawicieli do Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy, kiedy wybiera ono sędziów do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;
8. jest zdania, że państwa członkowskie powinny zobowiązać się wobec siebie oraz we wzajemnych stosunkach z Unią Europejską, że w momencie przystąpienia do EKPC nie będą odwoływać się do skargi międzypaństwowej w związku z naruszeniem postanowień w rozumieniu art. 33 EKPC, jeśli działanie lub zaniechanie będące przedmiotem sprawy wynika z przepisów prawa wspólnotowego, gdyby miało być to sprzeczne z art. 344 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
9. jest zdania, że podstawową wartością dodaną przystąpienia UE do EKPC jest zapewnienie obywatelom możliwości zaskarżania aktów, za pomocą których instytucje lub państwa członkowskie UE wdrażają prawo unijne, a w rezultacie każdy wniosek osoby fizycznej lub prawnej dotyczący aktu prawnego lub naruszenia przez instytucję lub organ Unii Europejskiej powinien być kierowany wyłącznie do tej ostatniej; podobnie, wszelkie wnioski dotyczące środków, za pomocą których państwo członkowskie wprowadza prawo UE, powinny być kierowane wyłącznie do tego państwa członkowskiego, bez uszczerbku dla zasady, że kiedy zachodzą wątpliwości co do zasad podziału odpowiedzialności, wniosek powinien być kierowany równocześnie do Unii Europejskiej i do państwa członkowskiego;
10. jest zdania, że aby spełnić warunek wyczerpania wewnętrznych środków odwoławczych przewidzianych w art. 35 EKPC, strona skarżąca powinna wyczerpać sądowe środki odwoławcze danego państwa, jak również zapytania prejudycjalnego przed Trybunałem Sprawiedliwości w Luksemburgu; ten ostatni wymóg będzie uznany za spełniony wtedy, kiedy pomimo wniosku strony skarżącej skierowanego do sądu krajowego i dotyczącego złożenia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, sąd uznał taki krok za bezzasadny;
11. zauważa, że po przystąpieniu UE do EKPC może w niektórych przypadkach dojść do pokrywania się kompetencji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, i wskazuje, że jednocześnie kierowanie spraw do obu tych trybunałów nie będzie dozwolone;
12. uznaje za słuszne, aby w interesie właściwej administracji wymiaru sprawiedliwości i bez uszczerbku dla postanowień art. 36 ust. 2 EKPC, we wszystkich sprawach toczących się przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, w których może zostać podniesiona kwestia prawa unijnego wszczętych przeciwko państwu członkowskiemu, Unia Europejska mogła występować w charakterze współobrońcy oraz we wszelkich sprawach przeciw Unii, na tych samych zasadach, każde państwo członkowskie mogło występować w funkcji współobrońcy; tę możliwość należy ująć w przepisach włączonych do traktatu o przystąpieniu w sposób jednocześnie precyzyjny i wystarczająco wszechstronny;
13. uważa, że przyjęcie statutu współskarżącego nie powinno utrudniać stosowania innych pośrednich metod przewidzianych w EKPC (art. 36 ust. 1), takich jak prawo UE do interwencji w charakterze strony trzeciej w przypadku skarg wnoszonych przez obywateli UE przeciwko państwom niebędącym członkami UE;
14. uważa, że skoro Europejski Trybunał Praw Człowieka uznał eksterytorialne zastosowanie EKPC, celem Unii musi być pełne przestrzeganie tego obowiązku w jej stosunkach i działaniach zewnętrznych;
15. jest zdania, że nie byłoby rozsądne formalizowanie stosunków pomiędzy Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskim Trybunałem Praw Człowieka poprzez wprowadzenie postępowania prejudycjalnego przed tym ostatnim lub poprzez stworzenie organu lub panelu, który podejmowałby decyzje w przypadkach, gdy którykolwiek z tych dwóch trybunałów zamierzałby przyjąć interpretację EKPC różniącą się od interpretacji przyjętej przez ten drugi; przypomina w tym kontekście deklarację nr 2 dotyczącą art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, która stwierdza istnienie regularnego dialogu pomiędzy Trybunałem Sprawiedliwości oraz Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, który powinien się zintensyfikować wraz z przystąpieniem Unii do EKPC;
16. jest świadom, że Europejski Trybunał Praw Człowieka może dopatrzeć się naruszenia praw człowieka w sprawie już rozstrzygniętej przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości, i podkreśla, że tego typu sytuacja nie będzie podważać wiarygodności Trybunału jako najwyższego organu sądowego w systemie prawnym UE;

Środa, 19 maja 2010 r.

17. podkreśla, że po przystąpieniu do konwencji będzie ona stanowić minimalny standard ochrony praw człowieka i podstawowych wolności w Europie oraz będzie miała decydujące znaczenie, w szczególności w sytuacjach, gdy ochrona gwarantowana przez UE jest mniejsza niż ochrona, którą zapewnia EKPC; zwraca uwagę, że EKPC wzmacnia ochronę praw określonych w Karcie, które wchodzą w zakres konwencji, oraz że Karta określa również inne prawa i zasady, które nie są ujęte w EKPC, lecz w protokołach dodatkowych i instrumentach związanych z EKPC;

18. przypomina, że propagowanie poszanowania praw człowieka, będących podstawową wartością UE określoną w jej traktacie założycielskim, stanowi wspólną podstawę dla stosunków UE z krajami trzecimi; w związku z tym jest zdania, że przystąpienie to w jeszcze większym stopniu wzmocni zaufanie obywateli w stosunku do Unii Europejskiej oraz wiarygodność UE w dialogu na temat praw człowieka z krajami trzecimi; podkreśla ponadto, że spójne i pełne wdrożenie Karty praw podstawowych na poziomie UE jest w równym stopniu niezbędne dla zagwarantowania wiarygodności Unii w ramach tego dialogu;

19. stwierdza, że EKPC pełni ważną funkcję w kwestii interpretacji Karty praw podstawowych, gdyż prawa gwarantowane Kartą odpowiadające prawom uznanym przez EKPC powinny być interpretowane zgodnie z tą ostatnią, oraz że na mocy art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej EKPC stanowi źródło inspiracji dla Trybunału Sprawiedliwości w formułowaniu zasad ogólnych prawa UE; stwierdza również, że zgodnie z art. 53 EKPC, Konwencja nie powinna być interpretowana jako ograniczająca lub mająca negatywny wpływ na prawa uznane przez Kartę praw podstawowych, aby karta ta zachowała swą pełną wartość prawną;

20. podkreśla znaczącą rolę EKPC i orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w określaniu ram prawnych i wytycznych dotyczących obecnych i przyszłych działań UE w dziedzinie wolności obywatelskich, sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, szczególnie w świetle nowych form integracji i harmonizacji w zakresie wolności obywatelskich, sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, zapoczątkowanych przez wejście w życie Traktatu z Lizbony oraz przyjęcie programu sztokholmskiego;

21. podkreśla, że przystąpienie Unii Europejskiej do konwencji przede wszystkim przyczyni się do większej spójności systemu praw człowieka w UE; jest zdania, że zwiększy ono wiarygodność UE w oczach jej własnych obywateli, jeśli chodzi o ochronę praw człowieka, gwarantując pełne i skuteczne poszanowanie praw podstawowych wszędzie tam, gdzie w grę wchodzi prawo UE;

22. podkreśla, że po przystąpieniu do konwencji kompetencje Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przy orzekaniu w sprawach podlegających EKPC nie mogą być kwestionowane na podstawie wewnętrznej struktury prawa UE; podkreśla również, że kompetencje Europejskiego Trybunału Praw Człowieka nie mogą ograniczać się do obywateli europejskich lub geograficznego obszaru Unii Europejskiej (na przykład w przypadku misji lub delegacji);

23. zwraca uwagę, że przystąpienie UE do EKPC zapewni dodatkowy mechanizm egzekwowania praw człowieka, a mianowicie możliwość odwoływania się do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w związku z działaniem lub zaniechaniem działania przez jedną z instytucji UE lub państwo członkowskie wdrażające przepisy prawa UE mieszczące się w zakresie EKPC; podkreśla jednak, że nie zmienia to obecnego systemu jurysdykcji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ani Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz tego, że warunkiem dopuszczalności pozwów pozostanie nadal uprzednie wyczerpanie wewnętrznych sądowych środków odwoławczych; apeluje o to, aby pozwy i skargi obywateli były rozpatrywane w rozsądnych terminach; zachęca Komisję do przedstawienia, w porozumieniu z Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, pewnych wytycznych dotyczących tego, co stanowi odpowiedni krajowy środek odwoławczy w Unii, oraz orzeczeń prejudycjalnych na mocy prawa UE; podkreśla w tym kontekście konieczność kierowania do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przez sądy państw członkowskich spraw związanych z możliwym naruszeniem praw podstawowych;

24. podkreśla, że przystąpienie do konwencji będzie jednocześnie wymagać ściślejszej współpracy między sądami krajowymi, ETS i Europejskim Trybunałem Praw Człowieka w zakresie ochrony praw podstawowych; zwraca uwagę, że współpraca między dwoma europejskimi trybunałami przyczyni się do dalszego rozwoju systemu spójnego orzecznictwa w dziedzinie praw człowieka;

Środa, 19 maja 2010 r.

25. z zadowoleniem przyjmuje również fakt, że art. 1 EKPC gwarantuje ochronę nie tylko obywateli UE i innych osób przebywających na jej terytorium, ale również ochronę wszystkich osób podlegających jurysdykcji Unii przebywających poza jej granicami;
26. jest świadom faktu, że samo przystąpienie do EKPC nie rozwiąże bardzo poważnych problemów, z jakimi boryka się system EKPC, a mianowicie z jednej strony ogromne obciążenie pracą w związku z gwałtownym wzrostem liczby wniosków indywidualnych, a z drugiej strony reformą struktury i funkcjonowania Trybunału, aby im sprostać; odnotowuje, że Europejski Trybunał Praw Człowieka jest świadom złożoności prawnej i politycznej otoczenia, w którym funkcjonuje i stwierdza, że wejście w życie w dniu 1 czerwca 2010 r. protokołu nr 14 z pewnością pomoże obniżyć liczbę niezakończonych procedur, jednak nie wyeliminuje ich całkowicie podkreśla w kontekście reformy Europejskiego Trybunału Praw Człowieka znaczenie deklaracji z Interlaken, ze szczególnym uwzględnieniem ust. 4 wspomnianego dokumentu, w którym wzywa się do jednolitego i konsekwentnego stosowania kryteriów dotyczących dopuszczalności skarg oraz jurysdykcji Trybunału;
27. uważa za szczególnie istotne utrzymanie niezależności Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, jeśli chodzi o politykę personalną i budżetową;
28. zwraca uwagę na fakt, że biorąc pod uwagę konstytucjonalne znaczenie przystąpienia Unii do EKPC Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przewiduje rygorystyczne warunki tego przystąpienia, jako że Rada musi jednomyślnie przyjąć decyzję w sprawie zawarcia umowy po jej zatwierdzeniu przez Parlament Europejski, a umowa ta może wejść w życie dopiero po jej ratyfikacji przez państwa członkowskie zgodnie z ich wymogami konstytucyjnymi;
29. zachęca parlamenty krajowe państw członkowskich UE do jasnego wyrażenia woli i gotowości do ułatwienia procesu przystąpienia poprzez zaangażowanie sądów krajowych oraz ministerstw sprawiedliwości;
30. zwraca uwagę, że przystąpienie Unii Europejskiej do EKPC oznacza uznanie przez UE całego systemu ochrony praw człowieka, stworzonego i skodyfikowanego w formie wielu innych dokumentów Rady Europy; w tym kontekście przystąpienie Unii Europejskiej do EKPC stanowi ważny pierwszy krok, który należy następnie uzupełnić m.in. przystąpieniem Unii do Europejskiej Karty Społecznej, podpisanej w Turynie dnia 18 października 1961 r. i zmienionej w Strasburgu dnia 3 maja 1996 r., zgodnie z postanowieniami zawartymi już w Karcie Praw Podstawowych, a także z przepisami socjalnymi Unii Europejskiej;
31. ponadto wzywa Unię do przystąpienia do takich organów Rady Europy, jak Komitet Zapobiegania Torturom (CPT), Europejska Komisja przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji (ECRI) oraz Europejska Komisja ds. Efektywności Wymiaru Sprawiedliwości (CEPEJ); podkreśla również konieczność zaangażowania się przez Unię w prace prowadzone przez Komisarza Praw Człowieka, Europejski Komitet Praw Społecznych (ECSR), Komitet Rządowy ds. Karty Społecznej oraz Europejski Komitet do spraw Migracji, oraz wnosi o należyte informowanie Parlamentu o wynikach prac tych organów i podejmowanych przez nie decyzjach;
32. uważa, że w interesie obywateli, demokracji, praw człowieka w Europie i UE oraz dla zagwarantowania poszanowania i ochrony praw człowieka współpraca między instytucjami Unii Europejskiej i wyspecjalizowanymi organami Rady Europy powinna zostać wzmocniona w celu zwiększenia spójności i komplementarności w dziedzinie praw człowieka na szczeblu ogólnoeuropejskim;
33. proponuje, aby w celu rozpropagowania wśród obywateli wartości dodanej związanej z przystąpieniem Unii Europejskiej do konwencji Rada Europy i UE opracowały wytyczne zawierające jasne wyjaśnienia wszystkich konsekwencji i skutków tego przystąpienia; podtrzymuje pogląd, że Komisja i państwa członkowskie powinny dostarczyć obywatelom UE informacje gwarantujące, że będą oni w pełni świadomi tego, co oznacza ten dodatkowy mechanizm i jak go należy stosować;
34. podkreśla znaczenie stworzenia nieformalnego organu, którego celem będzie koordynacja wymiany informacji między Parlamentem Europejskim a Zgromadzeniem Parlamentarnym Rady Europy;

Środa, 19 maja 2010 r.

35. podkreśla, że ponieważ przystąpienie do konwencji dotyczy nie tylko instytucji UE, lecz także obywateli Unii, konieczne są konsultacje z Parlamentem Europejskim i jego udział w procesie negocjacji, a ponadto należy natychmiast i w pełni informować Parlament o wszystkich etapach negocjacji, zgodnie z art. 218 ust. 10 TUE;

36. wyraża zadowolenie z potraktowania przez obecną prezydentkę hiszpańską kwestii przystąpienia do UE konwencji jako „sprawy pilnej” oraz z pozytywnego i pomocnego nastawienia Rady Europy w tym względzie; wzywa prezydentkę belgijską i węgierską do podjęcia wszelkich starań w celu jak najszybszego sfinalizowania przystąpienia do konwencji i to w sposób możliwie najprostszy i najbardziej przystępny, tak aby obywatele Unii mogli jak najprędzej korzystać z przystąpienia Unii do EKPC;

37. nalega w kontekście istotnej roli, jaką traktat lizboński powierza Parlamentowi Europejskiemu w odniesieniu do zawarcia porozumienia o przystąpieniu, na należyte informowanie Parlamentu o definiowaniu mandatu negocjacyjnego w sprawie przystąpienia do EKPC oraz na ścisłe włączenie Parlamentu w rozmowy wstępne, jak i w prowadzenie negocjacji dotyczących tego dokumentu, zgodnie z art. 218 TFUE;

38. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Konferencja rewizyjna Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego w Kampali, Uganda

P7_TA(2010)0185

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie Konferencji Rewizyjnej na temat Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego w Kampali (Uganda)

(2011/C 161 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając decyzję Zgromadzenia Państw-Stron, przyjętą na 8. posiedzeniu plenarnym w dniu 26 listopada 2009 r. ⁽¹⁾, o zwołaniu Konferencji Rewizyjnej Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego w Kampali (Uganda) w dniach od 31 maja do 11 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając poprzednie rezolucje i sprawozdania Konferencji Rewizyjnej, a zwłaszcza rezolucję ICC-ASP/7/Res.2 w sprawie procedury nominacji i wyboru sędziów, prokuratora i wiceprokuratorów MTK,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego, w szczególności rezolucję z dnia 19 listopada 1998 r. ⁽²⁾, rezolucję z dnia 18 stycznia 2001 r. ⁽³⁾, rezolucję z dnia 28 lutego 2002 r. ⁽⁴⁾, rezolucję z dnia 4 lipca 2002 r. w sprawie projektu Ustawy o ochronie amerykańskiego personelu służącego za granicą (ASPA) ⁽⁵⁾ oraz rezolucję z dnia 26 września 2002 r. ⁽⁶⁾ i rezolucję z dnia 22 maja 2008 r. ⁽⁷⁾,
- uwzględniając Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) oraz jego wejście w życie dnia 1 lipca 2002 r.,
- uwzględniając deklarację prezydencji Rady w imieniu Unii Europejskiej z dnia 1 lipca 2002 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego,

⁽¹⁾ Rezolucja ICC-ASP/8/Res.6.

⁽²⁾ Dz.U. C 379 z 7.12.1998, s. 265.

⁽³⁾ Dz.U. C 262 z 18.9.2001, s. 262.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P5_TA(2002)0082.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P5_TA(2002)0367.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P5_TA(2002)0449.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0238.